

ת"פ 53086/12 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד י' ח

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 12-06-53086 מדינת ישראל נ' ח

בפני כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא
ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין
נ ג ד
י ח

ע"י ב"כ עו"ד רויטל קוצר

גזר דין

כתב האישום וההסדר הדיני

1. ביום 8.6.14 הודה הנאשם בכתב אישום מתוון, במסגרת הסדר דיןוני, וקבעתי כי הוא ביצע עבירה של **תקיפה סתם** בגין סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. בהתאם להסדר הדיני, הוסכם כי הנאשם ישלח לשירות המבחן על מנת שניתן תסקير לעונש בעניינו. עוד הוסכם, כי שירות המבחן יתייחס, בין היתר, לשאלת הרשותו של הנאשם בדין. התביעה הבאה כי עמדתה היא להרשותה בדין לצד הטלת מאסר על תנאי, קנס כספי ופיזי למTELון ואילו ההגנה הצהירה כי תעותר להימנע מהרשותה הנאשם. לאור זאת, ולאחר שהובחר לנԱשם כי בית המשפט אינו כובל בהסדרי טיעון, ישלח הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר.

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוון, בהן הודה הנאשם, במועד הרלוונטי שימש איגור גולובייב (להלן - המתلون) כمدיריך שחיה ב"בית איזי שפירא" ברחוב איזי שפירא ברעננה. ביום 15.9.11 בשעה 19:00, עת העביר המתلون שיעור שחיה לקבוצת ילדים, שבו הנאשם ובנו במקומם. בנו של הנאשם פנה מספר פעמים לילדים, דבר שהפריע למהלך השיעור, והמתلون הורה לילדים שלא ייבו לפניו. בתגובה, החל הנאשם מקלל את המתلون. בהמשך לכך, תקף הנאשם בכר שדחף אותו ובעט במשעתו. המתلون בתגובה דחף את הנאשם פניו והוא נפל לתוך בריכת השחיה במקומות. מיד ובסמוך, יצא הנאשם מבירכת השחיה ואז ניגש אליו המציג במקומות, יורי מונדרוס, וניסה להרגיעו. מיד ובסמוך, ניגש הנאשם לעבר המתلون ותקף אותו בכר שהICA בагראוף בשפטו של המתلون, אשר נפל על הריצהה כתוצאה מהמכה.

מיד ובסמוך, ניסה המציג יורי לתפוס את הנאשם, והמתلون היכה בראשו של הנאשם באמצעות מגב ריצהה שהיה במקומות.

פסקיריו שירות המבחן

עמוד 1

3. ביום 25.11.14 התקבל תסקיר שירות המבחן ממנה עולה כי הנאשם כבן 51, נשוי ואב לשלושה ילדים בגילאים 13-16. הנאשם נעדר עבר פלילי מכל סוג ומין שהוא ולא תלויים וועודים נגדו תיקי מב"ד נוספים. הנאשם מרשת בשירות קבוע בצה"ל בדרגת רב נגד בתפקיד אחראי תזונה המכילה לפיקוד ומטה, זאת לאחר ששימש כתבח והתקדם משך 14 שנים בסולם הדרגות. הנאשם הציג בפני שירות המבחן תעודה הצעיניות מהרמטכ"ל משנת 2008 וכן מכתבים מהם עולה כי הוא מפקד מוערך מבחינה מקצועית ופיקודית, נתפס כדמות לחיקוי ואחד על מפקדיו ופקודיו (וראה גם [סעיף 1](#)).

בנו הצעיר של הנאשם סובל מאוטיזם, על כן עבר הנאשם להתגorder עם משפחתו בראוננה, בה מתאפשר טיפול הולם בבנו. אשת הנאשם מתקשה להתמודד עם ליקות הבן ולהכיר במוגבלותו, על כן נמנעת מטיפול בו באופן עצמאי. הנאשם הוא הדמות המרכזית שטיפלת בבנו, וכך מחקרים שימושם הנקשרים לקשר שלו עם ילדיו ואשתו.

ה הנאשם התייחס לעבירה שבוצעה על ידו ומספר כי בעת שעלה בבריכה הטיפולית עם בנו הסובל מאוטיזם, החלו חילופי דברים ואף עימותים בין המתلون, כאשר הנאשם חוווה את המתلون כתוקפני וככזה שהשפיל אותו ואת בנו. העימותים המילוליים הסלים לכדי תקיפת המתلون. לתפיסת הנאשם חוווה אף הוא כי הותקף על ידי המתلون והתרשםות שירות המבחן כי בין הנאשם למ洋洋 מערכת יחסים מורכבת. הנאשם חש כי המתلون אינם עיר לצרכיו וקשהו של בנו ונוגג כלפי בקשיחות. הנאשם עיר לכך כי התנהגותו הייתה שגואה ואלימה וכי היה עליו להתמודד בדרך מיטיבה יותר עם התנהגות המתلون. הנאשם שאל בעית אלימות ושליטה בכעסים והצר על מעשי.

שירות המבחן לא התרשם מקיים אלימים באישיותו של הנאשם, אם כי ציין כי ניכר שבמקרים בהם חיש כי אחרים פוגעים בבנו הוא מוצף וגישה ותגובה לכך עשוי לנתקוט בהתנהגות בעייתית. עוד ציין כי הנאשם מתקשה לראות את הפגיעה שלו בסביבה כאשר מדובר בבנו וכן בוגנות יתר עליו ונראה שקיים קושי בויסות רגשי סביב נושא זה.

מנגד, ציין כי הנאשם אורך חיים נורטובי, העבירה הינה חריגה למשך חייו, הוא מתפרק במסגרת השונות בחיו באופן תקין ואחראי ולא גובשו קוויא אישיות אלימים.

השירות העריך כי הסיכון להישנות התנהגות עברינית הינו נמוך והחומרה הצפואה במידה ינ��וט הנאשם באלימות הינו נמוך גם כן.

שירות המבחן ציין כי אין לו המעים הטיפוליים הייחודיים הנדרשים במצבו של הנאשם ועל כן לא בא בהמלצתה להעמדתו בצו מבחן. יחד עם זאת, היהת והשרות סבר כי יש לנו ג' דרך שיקומית במקרה זה, ומתוך הבנה של המורכבות, הוצע לנאשם לבצע צו של"צ. הנאשם הביע רצון לבצע עבודות של"צ, אך טען כי לא יוכל לבצע בשל הקושי לשלב את ביצוע העבודות עם הטיפול בבנו, טיפול הדורש שעות מרובות לאחר סיום עבודתו, זאת תוך שהוא מודע למחייבים שעלול לשלם.

על כן, התקשה השירות המבחן לבוא בהמלצתה שיקומית.

4. בדין מיום 14.12.14 ביקשה ההגנה לשלוח את הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר משלים, תוך שהיא מעלה שני טיעונים: האחד, כי הتفسיר נעדר המלצה מפורשת לעניין הרשותה בדין; השני, כי הנאשם הביע להשתלב בהליך טיפולו להתמודדות עם גידולו לצד בעל זרכים מיוחדים, אולם אשטו מסרבת לכך והיות ומדובר בטיפול זוגי, מתבקש השירות המבחן לבחון אפשרות לשילובו בטיפול כזה, ללא קשר לאשתו. מבלי לקבוע מסמורות כיצד יסתהים

ההילך ומה תוצאה גזר הדיון, נשלח הנאשם לשירות המבחן, לצורך קבלת תסקירות משלימים, אשר יתיחס באופן מיוחד לשאלת הרשותה בדיון ולענין שילובו של הנאשם בהליך טיפול.

5. ביום 6.1.15 התקבל תסקירות משלימים, ממנו עולה כי הוצע לנtright להשתלב בטיפול רגשי אשר ניתן על ידי פסיכולוגית מטעם קופת חולים והוא הסכימן לכך. על כן, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה במהלכה יפקח השירות על הטיפול אותו יקבל הנאשם. טיפול זה, כר' שירות המבחן, יביא לצמצום הסיכון מצד הנאשם להישנות התנהגות אלימה על רקע מחושת הפגיעות של בנו.

לשאלת אי הרשותה - הנאשם ביטא חשש כי בשל הרשותתו בדיון, יאלץ לעזוב את מקום עבודתו ולא יוכל להמשיך בתפקידו בצה"ל. הוצאה בפני שירות המבחן פקודה המאשרת דבריו, אך נמסר על ידי הנאשם כי מפקדיו של הנאשם אינם מודעים לדבר ביצוע העבירה. על כן, כר' השירות, אין מידע קונקרטי האם הרשותתו בדיון עלולה להביא לפיטוריו.

יחד עם זאת, לאור ההתראות החיובית מה הנאשם, העובדה כי>Zohi עבירה ראשונה אשר אינה מאפיינת את אורח חייו וכן נכונותו להשתלב בטיפול, המליץ שירות המבחן לשקל בחייב לסיים את ההילך ללא הרשותתו בדיון.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המأشימה הפנה לעורך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירה על ידי הנאשם, והוא פגעה בכבוד האדם, שמיירה על שלום גופו ובטחונו. הודגש כי העבירה בוצעה על ידי הנאשם במקום המהווה מסגרת חינוכית "יחודית" שאמורה להיות מגנתת ובאה שוויים לידי חינוך מיוחד. בשל מעשיו של הנאשם נחשפו ילדים לאלים. התובע טען כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין מסר על תנאי לבן מספר חודשי מאסר. הוא הפנה לכך שלא מדובר בארוע בלבד, אלא בארוע מתמשך ומתגלגל שהחל בנסיבות של הנאשם כלפי המתalon והסתיים בהcatsו. נטען כי על פי הتفسיר, הנאשם מטיל בעקביו אחריות על המתalon. ב"כ המأشימה הפנה לשיקולים שנקבעו בפסקה לנקייה בסיום הליך ללא הרשותה וטען כי אמות המידה שנקבעו אינם מתקיימות בעניינו. עוד נטען כי לא הוכחxa פגעה מוחשית וkonkretiyut בעתידי התעסוקתי של הנאשם העוללה להיגרם מהרשותתו בדיון, שכן חזקה על רשותות הצבע שישקו עניינו של הנאשם בהתאם לנסיבותו.

7. ב"כ הנאשם טענה כי מדובר בארוע בלבד, חריג וחדר-פערمي במסגרתו איבד הנאשם עשתונות וביצע את העבירה כלפי המתalon - זאת על רקע טיפול רב שנים ומסורת שמעניק הנאשם לבנו האוטיסט. הנאשם בן 51, נעדר עבר פלילי, ולראשונה נותן את הדיון בפני בית משפט. ב"כ הנאשם הפנתה לעובדה כי כתוב האישום תוקן לפחות ביחס לכתב האישום המקורי. עוד הפנתה לעובדה כי המתalon אף הוא תקף את הנאשם בסוף האירוע בכך שהוא בראשו באמצעות מגב, ואולם המתalon לא הוועד לדין בגין מעשה זה. הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו, הודה בכתב האישום המתוקן ובכך חסר עדותו של המתalon על עגמת הנפש הכרוכה בכך. ברקע ביצוע העבירה מצבו הנפשי של הנאשם והרגשות היתריה שיש לו כלפי בנו הצעיר. רגשות יתר זו הביאה אותו להגבג באופן בלתי פרופורציוני כלפי המתalon. ב"כ הנאשם טענה כי הוצאה לשירות המבחן פקודה צה"לית "שהרשותה בפלילים בצה"ל הינה עילה לפיטוריו ויכולת לגרום לנזק תעסוקתי במס' תחומים ד"י מצומצם. אחד מבין התחומים זה שירות קבוע בצה"ל" (עמ' 16). לטיכום, ביקשה ב"כ הנאשם לאמץ המלצות שירות המבחן ולהימנע מהרשותה בדיון.

8. הנאשם בדברו האחרון שב והצער על ביצוע העבירה והבע Chrtha. לדבריו, הארוּ ארע לפני ארבע שנים, ובמהלכם למד כיצד להתנהג שפוגעים בבנו. הנאשם הביע חשש כי יופטר מצה"ל באמ ירושע. עוד ביקש להתחשב במצבו הכלכלי ובנסיבות חייו, כשנדרש הוא לטפל בבנו בעודו מתקשה ליטול חלק בכר.

דין והכרעה

9. כאמור, הכלל הוא כי משנקבע שנאשם ביצע עבירה הוא יורשע בדיינו, ואילו החירג הוא הימנעות מהרשעה. אך נקבע כי:

"רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן הרשעה לדין לבין חומרתה של העבירה, נוקט בית-המשפט לפעמים בחולפה של הטלת מבחן ללא הרשעה. ההמנעות מן הרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר וบทי המשפט אינם נהגים לראות בחרטה בלבד עליה ליצירתה של הבדיקה בין פלוני לפלמוני שעבר אותה עבירה בנסיבות דומות" (reau"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל).

עוד נאמר בע"פ 2083/96 כתוב נ' מדינת ישראל, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: "ראשית, על הרשעה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסתויים על הרשעה מבלתי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים". בין השיקולים שיביא בית המשפט בחשבון בשוקלו להימנע מהרשעה ניתן להביא אלה: "(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; (ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; (ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למועד ולתפקיד; (ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; (ה) הסבירות שה הנאשם עבר עבירות נוספות; (ו) יחסו של הנאשם לעבירה, על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות קרונית, או מדובר בהתנהגות מקרית; (ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחוריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; (ח) משמעות הרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת הרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם" (הלכת כתוב).

דברים אלה חודדו על ידי כב' הנשיאה בinish בע"פ 9262/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 869 (2004) שם נאמר כי "הימנעות מהרשעה של הנאשם בגין אשר נקבע כי ביצע עבירה, מהויה חריג שיופעל רק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויצאות דופן ביותר".

נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העולול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-كونקרטי, ואין להידרש לאפשרות תיאורטיב, על פייה עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. נאמר בפסקה כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העולאים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאיםים צעירים, "תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיבים, שכן לדעתם אם יתמשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה הרשעה בדיון השפעה על היתכנותם של אותם תרחישים" (reau"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (3.1.13)).

נסיבות ביצוע העבירה - האםאפשרות הימנעות מהרשעה?

10. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים וקרויתי את תסקיריו שירות המבחן באתי לכל מסקנה כי לא ניתן לסייע את ההליך בעניינו של הנאשם שלא להרשו בדין. להלן טעמי:

א. נגע האלים פשה בחברה ומעשי אלימים איש כלפי רעהו הפכו חזון נפרץ במקומותינו. כך, אין לנו שבוע בו לא מדווח מעשה אלימים של נג恨 כלפי הנג恨 אחר בכבשי הארץ; אלימים מצד מטופל או קרוב משפחה של מטופל כלפי נותני שירותים רפואיים בבתי חולים או בקופות חולים; אלימים מצד תלמיד או הוריו כלפי מורים בבית הספר ועוד. "הפטיל" הפק קצר, הסבלנות נעלמה וסוף הגירוי עלה. מעשי התקיפה, כאמור לעיל, מתבצעים במקרים רבים על ידי מה שקרו "גברים נורמטיביים", כאשר אין באמתחם עבר פלילי, ועל רקע תחושה סובייקטיבית של פגיעה בהם. כך הנג恨 התוקף חש פגעה "בכבוד שלו" בעקבות התנהגות של נג恨 אחר; כך מטופל או קרוב משפחה של מטופל חש זלזול או קיפוח ממי שאמור לתת לו שירות; וכן הורה מרגיש כי מורה מסוים נוגב באופן שאינו ראוי, בעיניו, בבנו.

על רקע תחושות אלה, שלעיתים מוצדקות ולעתים לא מוצדקות, מתפתח בשניות אروع אלים.

תופעה זו של נקיות אלימים היא חמורה, פסולה וקיים אינטרס ציבורי רם מעלה להילחם בה ולהחמיר עם הנוקטים באלים.

ב. הדברים אמרים לגבי כל נקיות אלימים באשר היא, ואולם הם נאמרים ביתר שאת, כאשר מדובר בנקיות כלפי עובדי ציבור או כלפי נותני שירותים לציבור. לגבי ציבורים אלה נדרשת התייחסות מיוחדת ומחמירה, שכן בעקבות מעשי אלימים שמופנים כלפייהם, עלולים הם לhireתע מביצוע תפוקידם ועלולים אף להפסיק לעסוק בתחום עיסוקם.

ג. במקרה שלפנינו, על רקע תחושה של הנאשם כי המתلون, מדריך השחיה, "השפיל אותו ואת בנו", ועל רקע תחושת הנאשם כי המתلون "אינו ער לצרכיו ולקשייו של בנו ונוגב כלפי בקשות" (ראה עמ' 2-3 למסקיר מיום 14.11.25), בחר הנאשם לקלל אותו ולאחר מכן תקף אותו. הנאשם בחר לנקיוט בדרכו אלימה כלפי המתلون, וזאת במקום לנסות לשוחח עימו או לפנות לגורם האחראים על המתلون בבית "איזי שפירא".

ד. על אף שמדובר באروع אחד ובבעירת תקיפה אחת שמיוחסת לנאם בכתב האישום המתוקן, לא ניתן לומר שמדובר במעשה אחד שביצע הנאשם כלפי המתلون, שכן האروع הסלים והתגבר מצד הנאשם - תחילתה, קילל הנאשם את המתلون; לאחר מכן, דחף את המתلون ובעט במשעתו; המתلون, בתגובה, דחף את הנאשם לבירכה; אולם, גם לאחר מכן, לא נתקorra על הנאשם דעתו, חרף העובדה שהמציל ניגש אליו וניסה להרגיעו; הנאשם שב ותקף את המתلون, בכך שהייתה באגרוף בשפטו של המתلون, אשר נפל על הריצה כתוצאה מהמכה. גם לאחר מכן, ניסה המציג לתפוס את הנאשם.

סדרת המעשים האלים של הנאשם כלפי המתلون, אשר לא נפסקו גם לאחר שהמציל ניסה להרגיע את הנאשם, מציבים את המעשים בדרגת חומרה גבוהה.

ה. נסיבה נוספת לחומרה היא העובדה כי המתלוון הינו מ"ען עובד ציבור", דהיינו, נותן שירות במקום ציבורי, אשר בו מתקיימים חוגי שחיה, בין היתר, לילדים בעלי צרכים מיוחדים, דוגמת בנו של הנאשם. האלימות שנקטה בה הנאשם נעשתה לעוני הילדים במקום וגם בכך פן מחמיר.

ו. אמנם לא נגרם למתלוון נזק פיזי והוא לא נזקק לטיפול רפואי, ואולם, האלימות שהופנתה כלפי חמורה ועולה היהתה לגורם לו לחבלה (הדברים אמורים באשר לאגרוף בשפה ולביעתה במפשעה). אך אין ליתן משקל רב לעובדה שבתגובהו לאלימות שננקטה כנגדו בחר המתלוון להרים מגב מהריצפה ולהכות בראשו של הנאשם - מכח שכחצאה ממנה לא נגרם לנאותם כל נזק והוא באה, כאמור, כתגובה.

11. לא נעלמה מעני רגשות היתר שיש לנאותם כלפי בנו הצער, על רקע הטיפול המסור שמעניק לו משך שנים רבות, ותחושתו כי המתלוון זילזל בבנו ונקט גישה קשוחה כלפיו. עוד לא נעלמה מעני העובדה שהנאשם הודה ביצוע העבריה, הביע חריטה והפנים את לקחו. ואולם, נוכח חומרת ההתנהגות, תקיפותו של המתלוון בארוע מתגלל ומסלים, חרף נסיוון הרגעת הנאשם על ידי המציל בבריכה, והאינטרס הציבורי שההוקעת המעשים, בין היתר, על ידי הרשות מבצעיהם, סבורני שלא ניתן להימנע מהרשעת הנאשם בעבירה בה הודה.

12. בבחינת מעלה מן הצורך, אצין כי גם אם הייתה מגיע למסקנה כי סוג העבירה, מאפשר לוותר בנסיבות המקירה המסוים על הרשותה מבלתי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, עדין לא הוכח בפניי כי עלול להיגרם לנאותם נזק מוחשי-كونקרטי כתוצאה מהרשעה. בעניין זה, ציין שרות המבחן כי הוצאה בפניו פקודה צה"לית המאשרת חששו של הנאשם כי בשל הרשותתו בדיון "יאלץ לעזוב את מקום עבודתו (פקודה שכזו כלל לא הוגשה לי). ואולם, בהמשך, ציין שרות המבחן כי אין בידו "מידע קונקרטי האם הרשותתו בדיון עלולה להוביל לפיטורי" (עמ' 2 לتسקיר מיום 6.1.15).

13. יצוין כי בע"פ 5831/13 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.13) התייחס בית המשפט העליון לבחינת שלטונות צה"ל את עני הרשותה בפועל לנגב עמדה לגבי הנאשם, והבהיר:

"באשר לטענת המערער שהרשעה תפגע באפשרות גיוסו לצבאי, כלל הוא כי כל מקרה יבחן לפי סיבותו על ידי שלטונות צה"ל. בין היתר נשקלים - מכלול נתוני האישים של המועמד, משך הזמן שעבר בין מועד ביצוע העבירות למועד קבלת ההחלטה, חומרתן של העבירות בהתייחס לנורמות חברותיות ולסקנה הנש��ת ממי שהורשע בהן במהלך השירות לחילים ולהילוט המשרתים עימו, משך התקופה בה התבצעו העבירות, האם ההליך הסתיים בהרשעה או לאו ושיקולים צבאיים מובהקים שאינם בתחום המומחיות של בית המשפט. מכך אנו למדים כי שאלת הרשותה או היעדרה הינה רק אחד השיקולים שהמערכת הצבאית לוקחת בחשבון ואין מדובר בשיקול יחיד (ע"פ 5025/06 מדינת ישראל נ' פלוני, (15.03.07); ע"פ 170/09 פלוני נ' מדינת ישראל, (04.11.09)). מכל מקום, הבדיקה תהא תוך התחשבות בנסיבות הצבא ולא ניתן לומר קטגורית שהרשעה תפסול מידית ממועד מלשתת בצבא".

יתריה מכך, אל לנו להפוך את היוצרות. גם שבית משפט רשאי לחת ביחסו את השלכות פסיקותיו אין זה ראוי כי יתאים את העונש כדי לכון את הצבא בהחלטתו הפנימיות בענייני גיוס. לא פעם הצבא מעוניין להחילט בנדון לאחר שקיבל את הכרעת בית המשפט. תפקידו של בית המשפט להטיל את העונש הראו כפוי שלשלותנות צה"ל אחרים להליכי הגירוש. גורם גורם בתחומו. لكن ולנוח כל האמור, לא מצאתי כי יש מקום לשנות מהכרעתו של בית המשפט קמא והרשעה בעבירה_Tisאר על כנה".

הדברים אמורים לגבי מועמדים לשירות בטחון, אולם נראה שיפים אף לגבי מי שמשרתים בצבא (וראה לעניין זה גם רע"פ 2180/14 **שמעאלי נ' מדינת ישראל** (24.4.14)).

[עוד לעניין חריגתו ונדרותו של סיום הליך ללא הרשעה, חרף העובדה שמדובר בנאים נורמטיביים, נעדרי עבר פלילי וקיים של תסקير שירות מבחן הממליץ להימנע מהרשעה - ראה רע"פ 1/15 **צמן נ' מדינת ישראל** (19.1.15); רע"פ 3589/14 **לווזן נ' מדינת ישראל** (10.6.14); רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.14); רע"פ 7109/14 **סיג נ' מדינת ישראל** (20.11.14); רע"פ 5115/13 **שרון נ' מדינת ישראל** (8.9.13).]

14. לאור האמור לעיל, אני מרשים את הנאשם בעבירה של **תקיפה סתם**, בנגדו לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

העונש הראו

15. לאחר שהבאתי בחשבון נסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשם, כאמור בסעיף 10 לעיל, אני קובע כי **מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר**, לצד קנס כספי ופיזי למטלון.

16. כאמור בהרבה לעיל, מבחינת נסיבות שאין קשרות ביצוע העבירה, יבואו בחשבון הנתונים הבאים - הנאשם בן 51, נעדר עבר פלילי ولو זו הסתכחות ראשונה עם החוק; הנאשם משרת בצבא קבוע כאחראי על חיללים, לשבעות רצונות של מפקדים; העבירה בוצעה על רקע רגשות יתר כלפי בנו הצעיר, שהינו בעל זרכים מיוחדים; הנאשם הודה ביצוע העבירה והביע חרטה כנה, הוא אף הפנים הפסול שבמעשיו; הנאשם נרתם להליך טיפול-רגשי להורים לילדים בעלי זרכים מיוחדים; הסיקוי להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם הינו נמור; תסקירות שרות המבחן הינו חיובי ובצדו המלצה להימנע מהרשעה, המלצה אותה לא אימצתי, אך יהא בה כדי להשליך על הענישה.

17. בהתחשב באלה, עונשו של הנאשם יקבע בתחום המתחם אותו קבעתי.

18. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום שלא יעבור עבירה אלימות.

ב. קנס בסך 500 ל"ח או 5 ימי מאסר תמורה. הקנס ישולם עד ולא יותר מאשר מיום 27.3.15.

- ג. פיצוי למתלון בסך 500 ₪, אשר ישולם עד ולא יותר מיום 27.3.15.
- ד. לאחר שהנאשם הביע נכונותו להשתלב בהליך טיפול, כמפורט בתסוקור שירות המבחן, ניתן בזאת נגד הנאשם צו מבחן לשך שנה מהיום והוא יעמוד בתקופה זו בפיקוח שירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' שבט תשע"ה, 27 ינואר 2015, במעמד ב"כ המאושר עוז"ד רובינשטיין, הנאשם וב"כ עוז"ד עידו רז.